

Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

Minuty zrození

Moje babička se narodila doma v kuchyni. V kuchyni také přivedla na svět své tři děti. Učinila tak vždy za pomoci svého muže a porodní báby, kterou můj dědeček přivázel na bryčce z vesnice vzdálené patnáct kilometrů. Pokud vím, nikdy nebylo tak zlé počasí, aby nedojeli včas.

Když se o třicet let později mělo narodit dítě mé mamince, sbalila si kufřík a šla vyhlížet autobus. Do nemocnice v okresním městě dorazila k večeru, dostala injekci, klystýr... a já se ráno narodila. Vzápětí mě odvezli na novorozenecký pokoj a s maminkou jsme se vídaly jen při kojení. A protože se posléze ukázalo, že nejsem úplně v pořádku, takhle jsme strávily následující tři měsíce. Teprve pak si mě mohla odvézt domů. Táta mě viděl tehdy poprvé.

Když jsem se o třicet let později chystala k porodu, rozhodně jsem nechtěla být sama jako maminka, nesebrala jsem ale ani dost odvahy zůstat doma jako babička. Naštěstí, říká dnes můj muž. Protože byl se mnou po celou dobu na porodním sále, respektive v porodním pokoji, troufá si tvrdit, že první porod bych někde v kuchyni nepřežila. Nevím. Jistě by nepřežila naše dcera...

V tomto čísle Sanquisu píší lékaři z pražského Ústavu pro péči o matku a dítě o nejnovějších metodách a postupech v porodnictví. Za těch téměř sto let, které leží mezi mou babičkou a mou dcerou, se v tomto oboru změnilo snad úplně všechno. Změnila se medicína, změnily se porodnice i vztahy mezi lékaři a pacienty. Jestliže se dnes vedou diskuse o alternativních způsobech porodu, hlasuji jednoznačně pro ně. Jsem pro alternativní, tedy pokud možno přirozený porod, ovšem - vedený v moderních nemocničních podmínkách a pod kontrolou lékařů. Myslím, že moje babička i maminka by si, kdyby mohly, vybraly také tuto variantu...

Irena Jirků

